

הודו וישראל: שיתוף פעולה חדש-ישן

לפני כמעט אלף שנים נתן השליט ההינדי של מאלבאר לוח נחושת ליוסף רבן, מנהיג הקהילה היהודית של שינקאלי (קרנגגור) בקצה הדרום-מערבי של התתיבשת ההודית. הלוח, שבני הקהילה היהודית בקוצ'ין מעריכים מאוד, מציג יחסי מסחר פורחים ומושבות משגשגות בחוף המערבי של הודו למן המאה השתיים-עשרה. שלא כמו הנהירה הזמנית של יהודים ספרדים-פורטוגלים לגואה הפורטוגלית, שנרדפו על רקע דתי בארצותיהם ונפלו קרבן לרדיפות האינקוויזיציה המקומית בשנת 1560, היישובים היהודיים בקוצ'ין ובמקומות אחרים זכו ליחס חם מצד השליטים ההודים (ואחר כך ההולנדים) המקומיים.

האקדמיה הלאומית הישראלית למדעים ובין האקדמיה היהודית הלאומית למדעים. על ההסכם חתמה משלחת הודית בביקורה בישראל בשנת 1993. העניין בשיתוף פעולה גם בתחום מדעי החיים גדל והלך וקיבל עוד עידוד בשנת 1997 כשמשלחת של מדענים ישראלים בכירים ביקרה בהודו ודנה בפרויקטים אפשריים של מחקר משותף בתחום התכנית הבין-לאומית של גנום האדם. בשנת 1998 יצא נשיא האקדמיה, פרופ' יעקב זיו, להודו בראש משלחת מדענים.

הם קיבלו חסות והגנה, הותר להם חופש פולחן מלא והוענקה להם אוטונומיה בקהילה. באופן כללי, הרוח הסובלנית שהתפשטה ברחבי התתיבשת ההודית המאכלסת תרבויות רבות סייעה לחיים היהודיים שם, וכך לשגשוגם ולתרומתם למרקם העשיר של החברה ההודית.

אף שהודו היא אחת הארצות הגדולות והמאוכלסות בעולם וישראל ארץ קטנה, ההיסטוריה המודרנית של שתיהן משקפת כמה קווים מקבילים: בשתייהן שלטו הבריטים זמן רב ושתיהן השיגו עצמאות בשנת 1948 ונלחמו מלחמות קשות להשגת שלום בלתי יציב עם שכניהן. שתיהן מייצגות תרבויות עתיקות עם מסורת של למידה ושתיהן מחשיבות את המדע המודרני והטכנולוגיה ואת התפתחות האינטלקט האנושי ככוח המניע העיקרי שיביא לשינוי בכלכלתן.

יחסים מדעיים בין מדענים ישראלים להודיים על בסיס אישי פרחו והביאו לידי חתימת הסכם בין-לאומי רשמי לשיתוף פעולה מדעי בתחום המדעים המדויקים בין

על אודות סמל האקדמיה

עם הקמת האקדמיה לפני כארבעים שנה ביקשו המייסדים לעצב לה סמל ופנו לשמונה גרפיקאים. את הסמל שנבחר, המשלב מנורה ורימון, עיצב צבי נרקיס. מובאים כאן שתי הצעות והסמל הנבחר (באמצע).